

Fővárosi Ítéltábla
15.Gf.40.291/2023/5.

Felperes: Felperes1 (Cím1)

Felperes képviselője: Dr. Dankó Marianna Ügyvédi Iroda (Cím10; ügyintéző: dr. Dankó Marianna ügyvéd)

Alperes: Alperes1 (Cím1)

Alperes képviselője: dr. Vass Zsuzsa ügyvéd (alperesi jogi képviselő címe)

A per tárgya: szerződés Cstv. 40. § (1) bekezdésén alapuló megtámadása és az érvénytelenség jogkövetkezményeinek alkalmazása

Elsőfokú bíróság: Budapest Környéki Törvényszék

Fellebbezéssel támadott határozat száma: 3.G.40.258/2022/18. számú ítélet

Fellebbezést benyújtó fél: alperes

Í t é l e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét részben megváltoztatja, a felperes által az államnak fizetendő eljárási illeték összegét 36.218 (Harminchatezer-kettőszáztizennyolc) forintra, az alperes által az államnak fizetendő eljárási illeték összegét pedig 325.966 (Háromszázhuszonötezer-kilencszázhatvanhat) forintra felemeli; egyebekben helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy tizenöt nap alatt fizessen meg a felperesnek 40.000 (Negyvenezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság a 18. sorszámú ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül adjon ki a felperesnek 1 db kínai hőbontó berendezést 2.500.000 forint értékben, 1 db reaktor állványt 1.292.779 forint értékben, 1 db irodakonténert 683.907 forint értékben, 1 db önálló tartályt 61.835 forint értékben, 1 db hegesztőgépet 94.689 forint értékben, és 1 db olajégőt 119.857 forint értékben; a keresetet ezt meghaladóan elutasította.

[2] Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg felperesnek 1.333.270 forint perköltséget. Kötelezte továbbá a felperest, hogy fizessen meg az államnak 36.200 forint eljárási illetéket az esedékességig az állami adó- és vámhatóság illetékbevételi számlája javára. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az államnak 325.800 forint eljárási illetéket az esedékességig az állami adó- és vámhatóság illetékbevételi számlája javára.

[3] Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában rögzítette: mindkét fél számított fel perköltséget, s mivel a kereset részbeni elutasítása miatt a felperes 90%-ban lett pernyertes, a perköltségről a polgári perrendtartásról szóló, 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 83. § (2) bekezdése alapján rendelkezett.

[4] A felperes perköltségként a jogi képviselője munkadíját számította fel a közöttük létrejött megállapodás alapján, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján. E szerint a felperes jogi képviselőjének járó munkadíj 1.000.000 forint + áfa alapdíjból és tárgyalásonként 50.000 forint + áfa munkadíjból tevődött össze. Az ügyben az elsőfokú bíróság négy tárgyalást tartott, így a felperes oldalán bruttó 1.524.000 forint perköltség mutatkozott, amelyből a pernyertesség arányát (90%) figyelembe véve a felperes javára 1.371.600 forint perköltség lett volna megítélhető. Az alperes a jogi képviselője munkadíjából eredő perköltségét az IM rendelet 3. § (2) bekezdésére alapítva számította fel, ez a javára bruttó 383.311 forint munkadíjat mint felmerült perköltséget jelentett. Az alperes pernyertességének arányára (10%) figyelemmel az alperes részére ténylegesen 38.330 forint ügyvédi munkadíj lett volna megítélhető. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a feleknek egymással szemben érvényesíthető perköltségét elszámolva kötelezte az alperest, hogy 1.333.270 forintot fizessen meg a felperes javára.

[5] A perben a feleket megillető tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán a 362.000 forint eljárási illetéket az állam „előlegezte”. A pernyertesség arányának figyelembevételével a feleknek az eljárási illeték rájuk eső részét pervesztességük miatt viselniük kell, így az elsőfokú bíróság a felperest 36.200 forint, míg alperest pedig 325.800 forint eljárási illeték állam javára történő megfizetésére kötelezte.

[6] Az elsőfokú bíróság ítéletének perköltségre vonatkozó rendelkezéseit az alperes támadta fellebbezéssel, elsődlegesen azt kérve, hogy az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének a perköltségre, valamint az illeték viselésére vonatkozó rendelkezését úgy változtassa meg, hogy egyik fél sem köteles perköltség megtérítésére, az eljárási illetéket pedig a felek 50-50% arányban kötelesek viselni; másodlagosan azt kérte, hogy az ítéltábla „semmisítse meg” az elsőfokú ítélet támadott rendelkezéseit és kötelezze az elsőfokú bíróságot új döntés meghozatalára. Jogi képviselője másodfokú eljárásban megállapítható munkadíját az IM rendelet 2. §-a alapján 150.000 forint + áfa összegben kérte megállapítani.

[7] Azt állította, az elsőfokú bíróság a mérlegelési jogkörben megállapított pernyertesség arányát és abból következően a perköltség viselésének arányát semmilyen módon nem indokolta, ezért az elsőfokú bíróság ítélete e tekintetben jogszabálysértő.

[8] Idézve a Pp. 83. § (2), a 346. § (4), (5) bekezdését és a „kommentár” ide kapcsolódó magyarázatát, továbbá a Pp. 369. § (1), (3) bekezdés d) pontját, arra hivatkozott, hogy az „ítélet a pertárgy értékének a meghatározását nem tartalmazza, így csak következtetni lehet arra, hogy azt a felperes kereseti kérelmében foglaltakkal egyezően állapította meg.” Az elsőfokú bíróság a „pernyertesség arányát minden bizonnyal mérlegeléssel állapította meg, erre vonatkozóan azonban még csak utalást sem tartalmaz az ítélet. Ugyanígy nem tartalmazza azokat a körülményeket, amelyeket az I. fokú bíróság a mérlegelésénél irányadónak vett. A pernyertesség aránya azonban kihat a felek perköltség viselésére is, amelynek indoka az I. fokú ítéletből teljes mértékben hiányzik.”

[9] Előadta: a felperes elsődlegesen a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 40. § (1) bekezdés a) pontja alapján kérte a felek között létrejött vételi jogot alapító szerződés érvénytelenségének a megállapítását; az elsődleges kereseti kérelmet azonban az elsőfokú bíróság teljes egészében elutasította, e tekintetben tehát a felperes teljes mértékben pervesztes lett.

[10] A felperes másodlagosan a Cstv. 40. § (1) bekezdés c) és a) pontja alapján kérte az alperes mint vevő egyoldalú vételi jogot gyakorló nyilatkozatával létrejött adásvételi szerződés, valamint a felek között létrejött kompenzációs megállapodás érvénytelenségének megállapítását. A felperes másodlagos kereseti kérelmének az elsőfokú bíróság részben adott helyt, a szerződések érvénytelenségét a Cstv. 40. § (1) bekezdés c) pontja alapján állapította meg. Így a felperes öt kereseti kérelméből mindössze kettőben bizonyult pernyertesnek.

[11] Úgy vélte, a perköltségről való döntés körében szükséges figyelembe venni azt is, hogy a per eredménye mennyiben vezet a további hitelezők előnyösebb kielégítéséhez. A felek között létrejött vételi jogot alapító szerződés ugyanis továbbra is érvényben maradt, tehát az alperest vételi jog illeti meg a per tárgyát képező ingóságokon, továbbá az alperesnek mint bérbeadónak törvényes zálogjoga áll fenn a bérleményben található ingóságokon, a per tárgyain. A kompenzációs megállapodás „érvénytelenné nyilvánításával” az alperesnek az ítélet jogerőre emelkedésével keletkezik követelése a felperessel szemben, amelyet a Cstv. 37. § (2) bekezdése szerint jogosult 40 napon belül a felszámolónak bejelenteni, s az így, határidőben bejelentett, biztosított követelés egyben privilegizált hitelezői minőséget is jelent az alperes számára, azaz kielégítési elsőbbséget élvez a zálogtárgyak értékesítéséből befolyt bevételből [Cstv. 49/D. §]. Utalt rá, hogy a bérleti szerződést, amelyből az alperes követelése származik, a felszámoló nem mondta fel, az továbbra is érvényben van, s az alperes számára – mint felszámolási költség – további kielégítési elsőbbséget biztosít. Mindezek alapján a perköltség viselését illetően a Pp. 83. § (2) bekezdés második mondata szerinti rendelkezés alkalmazásának van helye.

[12] Azt is állította, hogy az elsőfokú bíróság az alperes által felszámított perköltséget azért is tévesen állapította meg, mert az alperes perköltségigényét – külön indokolás nélkül – 383.311 forintban határozta meg, ezért az ítélet az alperes perköltségének megállapítását illetően jogszabálysértő.

[13] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet fellebbezett részének helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltsége megfizetésére kötelezését kérte az IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján közölve, hogy jogi képviselője áfa fizetésre köteles.

[14] Fellebbezési ellenkérelmét azzal indokolta, hogy a másodlagos keresetén belül előterjesztett két kereset egymással „vagylagos” viszonyban állt, a Cstv. 40. § (1) bekezdés c) pontjára alapított kereset „elutasítása esetén” kérte a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontja szerinti kereset elbírálását. A másodlagos kereset esetén a „vagylagosan” előterjesztett keresetekre tekintettel az a) pont szerinti érvénytelenség megállapításának vizsgálatára csak akkor került volna sor, ha az elsőfokú bíróság a c) pont szerinti keresetnek nem adott volna helyt. A felperesnek tehát két valódi tárgyi keresethalmazatban álló keresete volt, az alperes által megjelölt öttel szemben, és ezek közül két kereset érdemi vizsgálatára került sor az elsőfokú eljárásban, mivel az elsőfokú bíróság az elsődleges kereset elutasítását követően a másodlagos kereset elsődleges keresetének helyt adott. A másodlagos kereseten belüli, „eshetőlegesen” előterjesztett kereset vizsgálatára az elsőfokú eljárásban nem került sor, és azt a Cstv. 40. § (1) bekezdés c) pontja szerinti keresetnek való helyt adás következtében nem is kellett érdemben vizsgálnia. A felperes a másodlagos keresetében teljes mértékben pernyertes lett, és az elsőfokú bíróság a jogkövetkezményeket is a felperes keresetében foglaltaknak megfelelően vonta le, azaz rendelkezett az eredeti állapot helyreállításáról és az ingóságok felperes részére történt kiadásáról. A felperes a másodlagos keresetében 100%-ban pernyertes lett, így a jogkövetkezmények kereset szerinti levonására tekintettel elérte, hogy a jogellenesen kivont vagyontárgyak visszakerüljenek az adós felszámolási vagyonába és ezáltal azok a hitelezők követeléseinek fedezetéül szolgáljanak. A másodlagos kereset fajsúlyosabb volt a Cstv. 40. § szerinti perek célját tekintve, mint az elsődleges, és ebben a felperes pernyertes lett, ami alapján a 90%-os pernyertességi arány bírósági megállapítása helyes; ennek figyelembevételével az elsőfokú bíróság helyesen számította ki a feleket megillető perköltség összegét. Hangsúlyozta: az alperes ellenkérelmében a perköltségigényét az IM rendelet 3. § (2) bekezdésére alapította.

[15] A fellebbezés alaptalan, ugyanakkor a fellebbezés folytán szükségessé vált a Pp. 383. § (6) bekezdésének alkalmazása, s ez az elsőfokú bíróság ítéletének kis részben való megváltoztatására vezetett.

[16] Az ítéltábla előrebocsátja, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott része jogerőre emelkedett. Ezért az adott perben a másodfokú bíróság felülbírálati jogköre a per fő tárgyára nem terjedt ki, az ítéltáblának abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy az ítélet jogerős rendelkezéseinek tükrében, a fellebbezési kérelem és az ellenkérelem korlátaira is tekintettel, mennyiben helytálló az elsőfokú bíróság alperest perköltség fizetésére kötelező döntése. Ugyanakkor, a Pp. 383. § (6) bekezdése szerint a másodfokú bíróság a fellebbezési kérelem, csatlakozó fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül, hivatalból határoz a le nem rótt illeték, valamint az állam által előlegezett és meg nem térült költség megfizetéséről.

[17] Az ítéltábla a másodlagos fellebbezési kérelemre tekintettel, mindenekelőtt arra mutat rá, hogy – noha az elsőfokú bíróság kétségtelenül nem indokolta meg a perköltségre vonatkozó döntését olyan részletességgel, amely a felperes által, nem a legvilágosabb megfogalmazásban előadott, ám részben alaposnak bizonyult halmozott kereseteihez igazodott volna – az ítélet fellebbezett rendelkezésének hatályon kívül helyezése nem volt indokolt. Az elsőfokú bíróság perköltségre vonatkozó indokolása alkalmas volt arra, hogy a támadott ítéleti rendelkezés másodfokú felülbírálatának kiindulópontja legyen, ezért

részletességének hiánya nem minősült az érdemi döntésre kiható, lényeges eljárási szabálysértésnek.

[18] A felperes elsődlegesnek, illetve másodlagosnak nevezett (helyesen, a valódi tárgyi keresethalmazatban álló keresetek közül az első, illetve második) keresete – amint ezt a felperes maga is állította a keresetlevélben – valódi tárgyi keresethalmazatot alkot, mivel a keresettel gyakorolt megtámadás két különböző szerződésre – a vételi jogot alapító és az adásvételi, illetve az utóbbihoz tartozó kompenzációs megállapodásra – irányult. A felperes a per tárgyának értékét 6.036.395 forintban jelölte meg, amely az adásvételi szerződésben kikötött vételár összegével egyezik meg; a perköltség e megjelölését az elsőfokú bíróság elfogadta.

[19] A Pp. alanyi keresethalmazat (pertársaság) esetére megállapít perköltség viselési szabályokat [Pp. 87. §], valódi tárgyi keresethalmazat esetére azonban tartalmaz külön rendelkezéseket. Meghatározható és nem meghatározható pertárgyértékű, valódi tárgyi keresethalmazatban álló keresetek esetén a pernyertesség-pervesztesség arányát mérlegeléssel kell megállapítani.

[20] Az első [a perbeli, vételi jogot alapító szerződés Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontjára alapított megtámadására irányuló] keresetet az elsőfokú bíróság – kiterjedt bizonyítást nem igénylő – jogi okból utasította el, azzal az indokkal, hogy a vételi jog alapítása önmagában nem eredményezte az adós vagyonának csökkenését. E tekintetben a felperes teljes egészében pervesztés lett.

[21] A második keresetet [a vételi jog gyakorlásával 2021. szeptember 1-én létrejött adásvételi szerződés és a 2021. szeptember 2. napján megkötött kompenzációs megállapodás – felperes által vagylagos viszonyban állónak nevezett – Cstv. 40. § (1) bekezdés c) és a) pontjára alapított megtámadását] az elsőfokú bíróság a felperes által a Pp. 107. § (2) [helyesen: 176. § (4)] bekezdésére hivatkozással elsődlegesnek megjelölt Cstv. 40. § (1) bekezdés c) pontja alapján alaposnak találta, s a kereseti kérelemnek megfelelően rendelkezett az eredeti állapot helyreállításáról, kötelezve az alperest a bruttó 6.026.400 forint értékű ingóságok kiadására. E körben tehát a felperes pernyertesnek, az alperes pedig pervesztésnek bizonyult. Annak, hogy az ítéletének a második keresete elbírálásához kapcsolódó indokolásában az elsőfokú bíróság kitért a szerződés Cstv. 40. § (1) bekezdésének a) pontjára épített megtámadásának alogtalanságára is, a perköltség szempontjából nincs jelentősége, mert e keresetet az e körben elsődlegesként megjelölt Cstv. 40. § (1) bekezdés c) pontja alapján alaposnak találta.

[22] Az elsőfokú bíróság a Pp. 83. § (2) bekezdésének alkalmazásával helyesen, a valódi tárgyi keresethalmazatban álló, érdemben elbírált kereseteket figyelembe véve határozta meg a pernyertesség-pervesztesség arányát 90-10%-ban, az alperesre terhesebben; álláspontjával az ítéltábla egyetértett.

[23] Az alperes fellebbezésében alaptalanul hivatkozott arra, hogy a felperes öt kereseti kérelemből csak kettőben bizonyult pernyertesnek, háromban pedig pervesztesnek. A felperes az elsődleges kereseti kérelem vonatkozásában pervesztes lett, míg a másodlagos kereseti kérelmei közül az elsőfokú bíróság által elbírált, a Cstv. 40. § (1) bekezdés c) pontjára alapított kérelme tekintetében pernyertes lett, az eredeti állapot helyreállításáról kérelme szerint rendelkezett az elsőfokú bíróság; az ennek következtében érdemben el nem bírált kereseti kérelmeknek nincs jelentőségük a pernyertesség-pervesztesség szempontjából. A pernyertességet illetően ugyancsak irreleváns, hogy a per eredménye mennyiben vezet majd (esetleg) a hitelezők előnyösebb kielégítéséhez a felszámolás során.

[24] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 40. § (1) bekezdése úgy rendelkezik: ha a fél egy eljárásban egy jogviszonyból eredő több igényét vagy több jogviszonyból eredő igényeit érvényesíti, az eljárás tárgya értékének megállapításakor – a járulékok figyelmen kívül hagyásával – az előterjesztett igények együttes értékét kell figyelembe venni. A (2) bekezdés szerint vagylagos vagy eshetőleges igények esetén az illetéket csak egyszer, annak az igénynek megfelelő mértékben kell megfizetni, amely után a legmagasabb illeték jár.

[25] Az adott perben a vételi jogot alapító szerződés megtámadására irányuló kereset tárgyának értéke nem meghatározható, a vele valódi tárgyi keresethalmazatban álló másik, az adásvételi szerződés megtámadására irányuló kereset esetén azonban – a Pp. 21. § (2) bekezdés a) pontja alapján – a per tárgyának értéke meghatározható (a szerződésben kikötött szolgáltatásért járó ellenszolgáltatás értéke). Ez utóbbi kereset eljárási illetéke 362.184 forint [Itv. 39. § (2) bekezdés, 42. § (1) bekezdés a) pont], s mivel a Pp. 21. § (5) bekezdése úgy rendelkezik, hogy ha egy vagy több fél a perben több követelést, illetve jogot érvényesít, a pertárgyérték számítása során ezek értékét össze kell adni (látszólagos tárgyi keresethalmazat esetén a per tárgyának az értéke a legnagyobb értékű követelés vagy jog értékével egyezik meg), a nem meghatározható pertárgyértékű eljárás illetéke [Itv. 39. § (3) bekezdés] figyelmen kívül marad, mert a meghatározható és a nem meghatározható pertárgyérték összeadása az Itv. 39. § (1) bekezdése szerinti illeték alapján, az eljárás tárgyának az eljárás megindításakor fennálló értékén nem változtat. Az Itv. 39. § (1) bekezdésének alkalmazhatósága pedig kizárja a (3) bekezdés alkalmazását. Egyébként, irányadó az a gyakorlat is, amely szerint, ha a meghatározható pertárgyértékű kereset alapján megállapítható eljárási illeték összege meghaladja a nem meghatározható pertárgyértékű kereset alapján megállapítható illeték mértékét, ez utóbbi figyelmen kívül marad; ilyenkor az Itv. 40. § (1) bekezdése nem alkalmazható.

[26] Mindez azonban nem azt jelenti, hogy az eljárás – fentiek szerint megállapított – illetékének viselése ne igazodna a valódi tárgyi halmazatban álló keresetek mikénti elbírálásában megmutakozó pervesztesség mértékéhez. A felek az őket megillető illetékfeljegyzési jog folytán meg nem fizetett eljárási illetéket pervesztességük arányában kötelesek az államnak megfizetni [Pp. 21. § (5), 83. § (2), 101. § (1) bekezdés].

[27] Az elsőfokú eljárás Itv. 62. § (1) bekezdés v) pontja szerint feljegyzett illetéke pontosan 362.184 forint. Mivel az Itv. 74/A. § (1) bekezdésében (hatálytalan 2024. január 1-től) írt kerekítési szabályai csak az illetékbélyeggel történő lerovásakor irányadók, a felperes 36.218 forintot köteles az államnak megfizetni, az alperes által az államnak fizetendő eljárási illeték pedig 325.966 forint. Ezért az ítéltábla a Pp. 383. § (6) bekezdésének alkalmazásával a felek által az államnak fizetendő eljárási illeték összegét felemelte, ennyiben változtatva meg az elsőfokú bíróság ítéletét.

[28] A felperes megbízási szerződés alapján, az IM rendelet 2. § (1) bekezdése alapján 1.000.000 forint + áfa, továbbá tárgyalásonként további 50.000 forint + áfa ügyvédi munkadíjból eredő perköltségre tartott igényt. Mellékelte az ügyvédi megbízási szerződést. Az elsőfokú bíróság négy tárgyalást tartott, így a felperes ügyvédi munkadíjból eredő perköltsége 1.200.000 forint + áfa, azaz 1.524.000 forint, amelynek 90%-a 1.371.600 forint.

[29] Az alperes az IM rendelet 3. § (1) és (2) bekezdése alapján kérte az ügyvédi munkadíjból eredő perköltsége megállapítását azzal, hogy a jogi képviselő áfa fizetésre köteles. Az ügyvédi munkadíjból eredő perköltséget a rendelet 3. § (2) bekezdésére hivatkozva, 1.000.000 forint + áfa és tárgyalásonként 75.000 forint + áfa összegben jelölte meg. A felperes által megjelölt díjigény a rendelet 3. § (2) bekezdése szerint nem lehet alapos.

[30] Mivel az alperes nem a szóban forgó rendelet 2. §-ára hivatkozott, s nem csatolt díjmegállapodást sem, az alperes ügyvédi munkadíjból eredő perköltségét az IM rendelet 3. § (1) és (2) bekezdése szerint kellett megállapítani. A (2) bekezdés a) pontja alapján a munkadíj összege 10 millió forintot meg nem haladó pertárgyérték esetén a pertárgyérték 5%-a, de legalább 10.000 forint, ami a 6.036.395 forint pertárgyérték figyelembevételével 301.820 forint + áfa, azaz 383.311 forint, ennek 10%-a pedig – kerekítve – 38.330 forint, ami azonos az elsőfokú bíróság által megállapított összeggel. A perben egyik fél sem vetette fel az IM rendelet 3. § (6) bekezdésének alkalmazhatóságát.

[31] A kifejtett indokok alapján a feleket pernyertességük arányában megillető, ügyvédi munkadíjból eredő perköltség összeszámításával (1.371.600 - 38.330 forint) az alperes 1.333.270 forintot köteles megfizetni a felperesnek, egyezően az elsőfokú bíróság ítéletében meghatározott összeggel.

[32] A fentiek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét kis részben megváltoztatta; egyebekben helybenhagyta [Pp. 383. § (2) bekezdés].

[33] Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért az ítéltábla kötelezte a felperes – az IM rendelet 3. § (2) bekezdésére utalással felszámított, s a rendelet 3. § (2), (5), (6), továbbá 4/A. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezési eljárás pertárgyértékére és a kifejtett

tevékenységre is figyelemmel megállapított ügyvédi munkadíjból fakadó – másodfokú perköltségének megfizetésére.

[34] A sikertelenül fellebbező alperes fellebbezése előterjesztésekor a 106.662 forint fellebbezési illetéket megfizette, azért e tárgyban az ítéltáblának rendelkeznie nem kellett.

Budapest, 2024. március 7.

Dr. Vuleta Csaba s.k.
a tanács elnöke
előadó bíró

Dr. Rápolti Barbara s.k.
bíró

Dr. Mizerák Judit s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
(Varga Beatrix)